

אוצרות החיים

יו"ל ע"י מכון "אוצרות החיים" - בית היוצר הגדול לתורה וחסידות
 דהסידי שזמרי אמונים • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד • גיליון תסד

הג הסוכות תשפ"ב

מים חיים

ילקוט דא"ח מרבתינו הק'

שמחת בית השואבה

להבין הטעם למה הדליקו אבוקות של אור בשמחת בית השואבה יתכן לומר בפשטות שכמו שהסוכה לזכר ענני הכבוד וזה רק זכר לעמוד הענן אבל איזה זכר יש לעמוד **אש לילה** ולפיכך הדליקו אבוקות של **אור** בשמחת בית השואבה לזכר **עמוד אש לילה**.

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

עבודת השי"ת אף בהסתר פנים

כי יצפנינו בסכו ביום רעה יסתירונו בסתר אהלו בצור ירוממנו. (מזמור לדוד ה' אורי)

ירמוז על עבודת ה' שלא יעבוד את בוראו ית"ש רק כשמזלו ושעתו משחקין לו, אלא גם כשיש הסתר פנים וימים רעים באים עליו ר"ל, וקשים הם בעניו כמו צור וסלע, ועכ"ז ירומם את עצמו ויעבוד את השי"ת, ונרמז בפסוק שאף כי יצפנינו בסכו ביום רעה - שיעברו עליו ימי רעה, ויסתירונו בסתר - שיהיה ח"ו הסתר פנים וחרון ידמו בעניו כמו **צור**, ועכ"ז **ירוממנו** ירומם את עצמו לעבוד את ה' בכל זמן ועידן.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית

איתא במשנה (סוכה כח, א) ובשול"ע (תרל"ד ס"ד) שהיושב ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית לא יצא ידי חובתו, ויש לבאר בדרך רמז שהמכוון על מי שראשו ורובו בקדושה בעבודת השי"ת ובתורתו, ועכ"ז **תאווה השולחן** עדיין נמצא אצלו **בתוך ביתו**, שליבו עדיין מושכו לתאוות העוה"ז **לא יצא ידי חובתו** - היינו שסימן הוא שלא יצא בחודש אלול ובעשי"ת מידי חובתו הרוחניים. וגם הארת קדושת הסוכה לא האירה את נפשו, שהרי אמרו חז"ל (אבות פ"ד מ"ב) מצוה גוררת מצוה, ועוד אמרו חז"ל (מו"ק כט, א) היוצא מבית הכנסת ונכנס לביהמ"ד זוכה ומקבל פני השכינה, דהיינו שתפילתו מושכתו לביהמ"ד לעסוק בתורה סימן שנתקיים בו מה שנאמר (שמות כ, כא) בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך.

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

המשך בעמוד הבא >>>

אתה בחרתנו מכל העמים

לנהל מלחמות ה' ברעת

ולקחתם לכם פרי עץ הדר וכו'.

הנה ארבעת המינים, נקראים בשם "**מאני קרבא**". ויש לומר על פי משל ממלכותא דארעא, כשלוקחים אנשי חיל אל הצבא, בודקים אותם תחילה היטב, ובאם מוצאים שאינם ראויים, לא ימסרו כלי זיין תחת ידם ומשלחים אותם לביתם. אמנם לפעמים בשעת מלחמה אין בודקין כמעט בעלי המומין, וכל מי שרק מסוגל לאחוז בחרב שלופה בידו, נשלח לערוך המלחמה. זולת אדם חסר **דעה**, הוא מסוכן אל כל הסובבים אותו. - וכמו כן עתה בימי הסוכות שמגיעים בו לידי **דעת** כנאמר (ויקרא כג מד) למען ידעו דורותיכם וגו', לכן ניתן בידנו לאחוז המאני קרבא, ולאחר גמר הנענועים, מכריזים בקול הפסוק (מלכים א"ח ס) **למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד**, כדי להודיע כי אנחנו בעלי **דעת**, ואחוזים היטב המאני קרבא בידנו, שאם לא כן לא היו מוסרין כלי זין של הקב"ה להחזיקם אצלינו.

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

מנהג תליית פירות בסוכה

איתא בגמרא (סוכה י, א) **סיככה כהלכתה ועיטרה בקרמין ובסדינין המצויירין ותלה בה אגוזין, שקדים, אפרסקים ורימונים, פרכילי ענבים ועטרות של שבלים, יינות שמנים וסלתות וכו'.**

ויש ליתן טעם על תליית הפירות בסוכה, ולכאורה אם הטעם משום נוי הלא די בסדינין מצויירין ודומיהם.

ואפשר לומר בזה כי הנה בחג הסוכות נמשכים השפעות גדולות בעולם וכדאיתא (ויקרא פ"ל י"ב ע"יש) שהוא בבחינת "שובע שמחות", ולכן צריך שיהא בסוכה איזה דבר שיחול עליו ההשפעה. שכל ההשפעות נשפעים בחג הסוכות ובאמצעות אתערותא דלתתא [כידוע מענין נענועים של ארבע מינים (כדאיתא בזה"ק פר' צו דף לא, ב ובכתבי האריז"ל)].

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

ושמחת בחגך והיית אך שמח

וראוי לדעת כפל לשון השמחה מה זו עושה כאן. אלא על פי משל לאב ואם אשר מבקשים להעניק איזה מתנה טובה לבנם, אזי הנה כמים הפנים אל פנים אם הבן ישכיל לקבל את מתנתם מתוך סבר פנים יפות, אז ישמח גם אביו ותגל אמו בבן יקיר אשר להם. אבל אם יקבלו בפנים זועפות, גם אביו ואמו יהיו עצבים על נפש ורצון בנם.

ועל הדרך הזה אמר כאן, שהנה סוכות הוא זמן שמחתנו **שניתנה** לנו על ידי **אבינו** שבשמים, ביחד עם **האימא עילאה קדישא** אשר היא מסככת עלינו. ובכן אם **ושמחת** בני בכורי ישראל **בחגך** שניתן לך להיות שמח בו, אזי **והיית**, היינו הקב"ה, ביחד עם **אך** כמספר שם **אהי"ה**, שהיא אימא עילאה החופפת עלינו על גבי סכך הסוכה, ששניהם יחד יהיו **שמח** כביכול עם שמחת ישראל.

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

ושמחת בחגך והיית אך שמח

ושמחת בחגך לשון מחוגה הסובבת סחור סחור, והיינו שיהיה האדם בשמחה בכל עת ומצב, וכל הרפתקאות ומעיקין המסובבים ח"ו אל יפילוהו ברוחו, והאיך יגיע לדרגה זו, על כך אמר **והיית אך שמח** - אך עולה בגימ' כשם **אהי"ה** וכשבר ישראל יחיה בידיעה כי "אהיה אשר אהיה" ובכל מצב נמצא השי"ת עמו, אז **ישמח**.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

זמנים לפי שעון קיץ

הזמנים לפי שעון קיץ	הדה"נ	מוצאי	ר"ת
י-ם	6:03	7:14	7:54
ב"ב	6:18	7:16	7:51
בי"ש	6:02	7:15	7:53
אשדוד	6:18	7:16	7:52
ק"ג	6:20	7:15	7:53
ביתר	6:03	7:14	7:54

מצות ישיבת סוכה 'בהתיישבות'

בסוכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסוכות וגו'. ובזוה"ק (ח"ג דף קג ע"ב) הקשו שהרי כבר אמר בסוכות תשבו ומדוע חזר ואמר ישבו בסוכות, ופירשו שם שהכוונה היא על האושפיזין עילאין, עיי"ש. ואפשר לומר כידוע ענין הסוכה שהאימא עילאה מסככת על בניה, ולכן בשעה שהאדם יושב בסוכה באמת ומחשבתו דבוקה בכל רגע בקדושת הסוכה, ואינו מסיח דעתו, אזי זוכה שהאושפיזין ישבו בסוכתו, ומשא"כ באם אינו עושה כן אלא יושב בסוכה ומחשבתו משוטטות בחוץ, נחשב לו כאילו ישב מחוץ לסוכה, וכידוע מהבעש"ט הק'

זיע"א שבמקום מחשבתו של האדם נמצאת כל קומתו. וכמו שהיה מעשה אצל אחד מן הצדיקים שלאחר התפילה ניגש אל החזן ואמר לו שלום עליהם, והלה תמה לפשר הדבר, ואמר לו הצדיק שבעת תפילתו היתה מחשבתו משוטטת בקצה השני של העולם, ולכן עתה כשהגיע חזרה לכאן אמר לו שלום עליכם.

וכן היה מעשה אצל הבעש"ט הק' כשהגיע אליו הרה"ק בעל התולדות זיע"א בפעם הראשונה מצאו בביתו יושב עם תלמידיו, וכשהלך לביהמ"ד מצאו יושב ואומר תיקון חצות, וחזר לביתו וראהו יושב עם תלמידיו וחזר לביהמ"ד ושוב ראהו אומר תיקון חצות, ובזה ראה את גודל קדושתו של הבעש"ט

הק' והתקרב לדרך החסידות, ואפשר לבאר ענין זה האיך היה יכול להיות הבעש"ט הק' בשני מקומות, כי באמת ישב הבעש"ט הק' באותה שעה בביתו יחד עם התלמידים, אבל מחשבתו הק' היתה בביהמ"ד באמירת תיקון חצות, והרה"ק בעל התולדות בגודל קדושת עיניו ראה בביהמ"ד את קומתו הק' של הבעש"ט הק' שנמשכה אחר מחשבתו.

ובזה יתפרש הכתוב **בסוכות תשבו, בלשון כבד, דהיינו שישבתכם בסוכה תהיה גם עם כל מחשבתכם**, ואז תזכו שיתקיים בכך ישבו בסוכות, וכמו שפירשו בזוה"ק שהכוונה על אושפיזין עילאין.

(כ"ק מרן רביה"ק ז"ע)

לדמותו של אחד המיוחד שבהבורה הרה"ה רבי דוד שיינקין זללה"ה • שלושים לפטירתו

של ר' דוד ז"ל. שתקן ואינו משיב חורפיו דבר, קבע עיתים לתורתו אשרי אדם שומע לשקוד על דלתותיה יום יום, אמונתו התמה במרן רבינו הק' זי"ע ולאחריו בקודש התקשרותו העצומה בלב ונפש אל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א. ניכר היה בעליל על תואר פניו כי כל טיש מוסיף עליו עוד אומץ רוחני, משאו ומתנו באמונה, צהלתו על פניו הגם תלאות רבות שפקדוהו בימי חייו, מסירותו הרבה לקיום מצות כיבוד הורים עליה מסר נפשו, ועוד רבות רבות אשר תכלה היריעה הקצרה הזאת מלהכילם.

ביום ו' ערש"ק פרשת שופטים - יום שמת בו רבו הק'-מרן רבינו הקדוש והטהור זי"ע - כרע-שכב בפתע פתאום. הידיעה המרה שהתפשטה כאש בשדה קוצים הכתה בתדהמת הלם את המוני אנשי שלומינו ובני ירושלים שכה הוקירוהו והעריכוהו כערכו הרם. מחמת קוצר הזמן התקיימה הלווייתו במוצאי-שבת-קודש.

בבית הלויות שמגר הספידו בנו יחידו הרה"ח ר' ראובן אריה שיינקין שליט"א וחתנו הרה"ח ר' ישראל לוסטיג שליט"א, הרה"ח ר' שלמה גוטפרב שליט"א ואחיינו הרה"ח ר' אברהם מרדכי פולק שליט"א.

על-יד בית מדרשינו הגדול כבוד גדול חלקו לו המוני-המוני בני ירושלים שהגיעו לחלוק את כבודו האחרון של גבאי השטיבלעך האהוב והנערץ שנעקר בפתע, שם הספיד תמרורים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בהטעימו את מזמור "מי יגור באהליך" על המנוח ז"ל.

בשם הקהילה ביקש המשב"ק הרה"ח ר' אלעזר חנון שליט"א מחילה בשם כל הקהילה. בשם מתפללי שטיבלאך מאה שערים ביקש מחילה הרה"ח ר' שמואל קרויס שליט"א. לאחריו ליווהו רגלית עד לקברות אבותיו בהר הזיתים, ולאחר סתימת הגולל אמר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את הקדיש. אח"כ נשא דברי פרידה הרה"ח ר' יהודה לייב אוירינג שליט"א מנכ"ל מרכז מוסדותינו הק'.

זכרו הבהיר לא יסוף ודמותו לא תמוש מהרה מכל מכריו ואנשי שלומינו כדמות מופת למידות תרומיות, להתקשרות איתנה בצדיקים ולאש קודש בתפילות וקיום המצוות.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

בפניא דמעלי שבתא - ערב שבת קודש שופטים יומא דהלול"א רבא, שעה קלה טרם פרש השבת את כנפיו נפלה הידיעה המרה כרעם ביום בהיר על המוני אנשי שלומינו ומכריו וידידיו הרבים על פטירתו הפתאומית של האי גברא יקירא, שייף עייל שייף נפיק, הרה"ח רבי דוד שיינקין זללה"ה שכרע-שכב בפתע פתאום בשנת ה'ס"א לימי חייו עלי אדמות.

פטירתו הכתה בתדהמה והשרתה אבל יגון קדרות והלם על כל מכריו שאך אתמול פגשוהו כרגיל. הלב ממאן עד הנה להאמין כי ר' דוד שיינקין איננו, שוב לא נשמע את קולו בתפילות, בטישין ובכל הזדמנות. שוב לא נזכה ל'שלום עליכם' מחוץ, שוב לא נוכל לרכוש את הסליחות, לוח לשנת תשפ"ב, מחזורים ושאר ספרים מידי האמונות. הלב ממאן להאמין והמוח לא יכול לעכל את הדמות הדומיננטית שנעקרה מבלי שוב עדי יישמע קול מבשר ואומר: הקיצו ורגנו שוכני עפר.

בשורות אחדות נשרטט איפוא את דמותו רבת האנפין. כמה קשה לכתוב על ר' דוד בלשון עבר, כמה מורכב לשרבט אי אלו שורות ומילים על נועם זיוו שהקרין על כל סובביו, כמה לא בנקל להכניס כל-כך הרבה בשורות בדודות. אולם פטור בלא כלום אי אפשר, נרדוד איפוא מקצה יערת הדבש ותפסת מועט תפסת.

ר' דוד ז"ל נולד בירושלים ביום כ"א אלול תש"כ לאביו הרה"ח רבי ראובן אריה זללה"ה מפארי חשובי חסידי חב"ד ולאמו מרת גולדא רחל ע"ה. את משנת לימודו בנעוריו קנה בתלמוד-תורה יבנה, ואח"כ עלה ל'שיב"ק תפארת צבי, ולאחמ"כ עלה ל'ישיבת טורדא ופרשבורג וכן ב'ישיבת קמניץ.

בימי בחרותו זכה להתקרב ולהתחמם לאור זיוו של מרן רבינו הקדוש והטהור זי"ע ונתקשר בעבותות אהבה רבה אל מורו ורבו הק' שאף הרעיף עליו טללי תחי וחיבב את ישראל ותמימות מעשיו, ר' דוד אף היה מראשוני התלמידים ב'ישיבה הק' בבני ברק.

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א על זמן לימודו ב'ישיבתנו הק' שכאשר הגיע עת אכילה ב'ישיבה לא מיהר לאכול כדרך העולם, רק לקח מקודם את הספה"ק שולחן הטהור ואמר הלשם יחוד שקודם האכילה, כדי שהא אכילתו בקדושה. [כן בכל שבת היה מקדש קידוש מתוך הספר "שולחן הטהור", וכן היה לו ספר 'שולחן הטהור' נוסף מיוחד לפסח].

קצרה היריעה מלהכיל את כל מידות-טובות שמצאו קן ומחסה בדמותו

הרה"ק רבי ישראל המגיד מקאזניץ זי"ע נולד בשנת תצ"ג באפטא, לאביו רבי שבתי בברכת מרן הבעש"ט הק' זי"ע, הסתופף בצל רבותיו הקדושים המגיד הגדול ממעזריטש, הרבי רבי אלימלך זי"ע.

אביו ר' שבתי היה כורך ספרים והי' עני כל ימיו, אבל היה תמיד שמח בחלקו, כמו"כ גם זוג' הצדיקת מרת **פעריל** למדה ממנו מדה זו להיות שמחה בחלקה, עד שהגיעו לימי זקנה ואז הורע מצבם לרגלי חולשת זקנותו לא הרויח מיגיע כפו אף על לחם צד ומים לחץ, אך אעפ"כ נמנע בכל כוחו מלקבל מתנת בשו"ד, ושם בד' מבטחו.

פ"א הגיע מצבם שמש לא היה להם מאומה במה להכין צרכי שבת, ואז ביום ו' עש"ק בצהריים הלך לו ר' **שבתי** לביהמ"ד לעבור הסדרה, ולאמר **שיר השירים** כמנהגו תמיד. בהגיע עת התפלה התרומם מכל היות עוה"ז, ושכח שבבית ריק ואין בו. אחרי התפלה בהגיעו לפתח ביתו והנה נשתומם בראותו איך **שאוות נרות שב"ק** בוקעות מביתו, והשלחן ערוך במטעמים ומעדנים, נכנס לביתו באמירת **שבת שלום ומבורך** כדת, ונמנע מלשאול לזוג' פשר הדבר, שכן הכיר וידע בצדקותה שלא קבלה מתנת בשו"ד, אולם תמה בלבו מאין כל אלה, והנה זוג' הצדקנית הרגישה בתמיהתו וסיפרה לו איך נושעו, והי' ביכולתה להכין לכבוד שב"ק מתוך הרחבה, והוא כשהלך ר' **שבתי** לביהמ"ד אמרה בלבה הן נכון שאין לנו במה לקנות צרכי שבת, לפחות אסדר הבית ואנקה כראוי, וכן עשתה בבית סדר ונקיון, והנה מתנוצץ לנגד עיניה כפתורי זהב שהיו תפורים על איה בגד בלוי וישן משיים רבות אשר קבלה מתנה בעת חתונתה ומיד בראותי זאת רצתי להצורך ומכרתי הכפתורים, וקניתי מהם כל צרכי שב"ק בשמחה ובטוב לב כראוי, כששמע ר' **שבתי** דבריה החל פניו מאירים שזכה לקבל שבת מתוך רוב שמחה, והתחיל לרקוד לזמר בדביקות ובשמחה: **מודה אני לפניך על כל החסד אשר עשית עמדי ואשר אתה עתיד לעשות עמי** וכו' והיה כשמוע וכראות מלאכי עליון את שמחתו וריקודו השתתפו ונצטרפו עמו וצירפו כל הפמליא של מעלה, והיתה השמחה בכל העולמות.

באותה שעה ישב **רבינו אור שבעת הימים הבעש"ט הק'** בשלחנו הטהור וראה את השמחה בעולמות העליונים, וגם הוא שמח ונשתתף עמהם, התלמידים הק' הכירו בו, אך לא שאלו מאומה מחמת יראת שב"ק ששררה באהלו הקדוש, אך במוצש"ק שאלו תלמידו הותיק **הקדוש רבי ואלף קיצעס** על פשר שמחתו הקדושה בליל שב"ק זה, על כך השיב לו שיתכונן הוא וחביריו לנסיעה וכבר יזכרו תשובה נכונה על שאלתם, החבריא קדישא **הבעש"ט** עמם עלו על העגלה והמשיכו בנסיעה בלי הפסק עד הגיעם לעיר אפטא, מקום מגורי ר' **שבתי הבעש"ט** שלח לקרוא לר' **שבתי** כורך ספרים, וכשבא לפניו ביקש ממנו שיספר לו כל מה שקרה איתו בליל שב"ק זה, **ור' שבתי** סיפר לו את כל אשר קרה, ואיך שלא היתה בביתו פרוטה א' לצרכי שבת, ובדרך נס המציאו לו כל טוב, ומגודל שמחתו יצא במחול ובריבודין כדי להודות ולהלל לה' על כל הטובה אשר מצאתם, כשגמר דבריו אמר לו **הבעש"ט: דע שכל הפמליא של מעלה השתתפה בשמחתך**, ומה שאלתך ומה בקשתך וינתן לך, השיבו ר' **שבתי** שאלתי ובקשתי שהשי"ת יפקדני בבן זכר, **והבעש"ט הק'** ברכהו, וכעת חיה ולר' **שבתי** בן. לברית מילה הזמין את **הבעש"ט** והוא היה הסנדק, וגם קרא שמו בישראל **ישראל**, והוא שברבות הימים נתפרסם ונתגדל בקוראי שמו **המגיד הקדוש מקאזניץ**.

הברכה שנאמרה בברית: זה הקטן גדול יהיה התקיימה בשלימותה, הילד המופלא **ישראל** אשר בן אתפאר למד בהתמדה רבה, וכשרונות עילאיים נתגלו בו כבר מקטנותו הן בתפיסה מהירה והן בצלילות הדעת, מובן שאביו ואמו שמחו בו והשיגו עליו בעיני פקידא ושכרו עבורו מלמדים טובים ממופלגי הת"ח שבעירו. וכמו"כ רשם אותו אביו בעודו ילד לחברת **נר תמיד** אשר בקהילת אפטא, שבראש פעולת החברה, היה לסדר שיעורי תורה ולשמוע לקח מפי הגאון ר' **משה נתן נטע שפירא**, וכך נמצא כתוב בפנקס החברה הזאת שבאפטא: **בחול המועד פסח שנת תק"ד נתקבל להחברה הבחור הקטן ישראל בן ר' שבתי ונתן אביו מעות-הקדמה ג' לוט כסף**. ומסופר שמדי שנה בשנה עד פטירתו היה **המגיד הק'** שולח לאפטא מעות בסך הקצוב להחברה הזאת שהיה בה חבר מילדותו.

בהגיע לפרקו נשא לאשה את הצדקנית מרת רויזע ע"ה מעיר פשיסחא, ושם נתקרב **להגה"ק מו"ה רבי אברהם המגיד** מישרים בפשיסחא, והמגיד הק' כתב עליו אגרת ומכנהו בתוארים מופלגים: **המופלא והמופלא רב תנא ופליג מלא מים התלמוד המפורסם בשבחי שבחים כ"ש מפארים מו"ה אברהם נ"ו ותופיע**. והוא קירב את **המגיד** להאחים הקדושים **הרבי ר' שמעלקא** שהיה אז עדיין אב"ד ריטשוואל שבקרבת קאזניץ, **והגה"ק ר' פנחס הלוי הורוויץ בעל ההפלאה**, ויחד אתם נסע אל **המגיד הגדול ממעזריטש**.

בשנת תקכ"ה נתמנה ל"מגיד מישרים" בקהילת קאזניץ ובקהילות הסמוכות לה מגישוב וגריצא.

אחרי הסתלקותו של **המגיד ממעזריטש** קיבל את מרותו של **מרן הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע** אשר קירבו ושמוח בו. ומסופר שכאשר בא **המגיד הק'**

לליזענסק, מצא את **הרבי ר' אלימלך** שזה עתה הלך לנוח ולישון קימעא, והנה לאחר שעה קלה הקיץ **הרבי ר' אלימלך** ואמר למשמשו: **הנה המלאך מט"ט העיר אותי ללכת אל האכסניא של ר' ישראל**.

שם בליזענסק הכיר והתיידד עם גדולי התלמידים ובמיוחד נתהווה קשר נצחי בינו ובין מאורי החסידות שבדור ה"ה **החוזר מלובלין, הרבי ר' מענדלי מרימינוב, והאוהב ישראל מאפטא**. וידוע האימרא של **הרבי ר' זושא** על הכתוב "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד לארבעה ראשים" "עדן" זה **הבעש"ט אור ישראל וקדושו** שע"י ומכוחו נתגלה בעולם נועם ועדן הגנוז בחסידות, "ונהר" הוא **הרבי ר' בער**, שדלה והשקה להפיץ תורת רבו **הבעש"ט**, "הגן" הוא **הרבי ר' אלימלך**, "ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים" הם: **החוזר מלובלין, המגיד מקאזניץ, הרבי ר' מענדלי רימינובער, והאוהב ישראל מאפטא**, שע"י התפשטה אור החסידות במרחבי פולין וגאליציה **שהרבי ר' אלימלך** השפיע מתכונותיו האלוהית לד' ראשים הנ"ל ממשיכי שרשרת הקדושה: **לחזרה את עינים, למגיד מקאזניץ הלב, לרבי ר' מנדעלי מרימינוב הנשמה שבמוחו, ולאווהב ישראל פיו הקדוש**.

החזרה אמר פעם על הפסוק "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה" **ברכה, זה הרב ר' מענדלי מרימינוב, ברכה, זה הרב ר' ישראל מקאזניץ, ברכה, זה הרב מאפטא כשהחזרה** נשא פעם שניה ולא היו לה בנים ממנו, עיץ לה **החזרה** שתסע לקאזניץ אל ידידו **המגיד הק'** שיתפלל עליה, **המגיד הק'** ברכה שיוולד לה בן זכר, ברכתו התקיימה, ולברית מילה הזמין וכיבד את **המגיד הק'** בסנדקאות, ונסע ללובלין לברית, ובכל הערים והכרכים שמקאזניץ ללובלין היתה ימי שמחה משתה יו"ט ליהודים שיזכו לקבל פני **הוד כ"ק המגיד מקאזניץ** ורבים נפקדו בדבר ישועה ורחמים בדרכו זו, ואף שרי ואצילי פולין יצאו ולקחו חלק בשמחת היהודים ולראות פני קדשו. בלובלין קיבלו פניו בשמחה ובתשואות, **הרבי מלובלין** כשנתן לו שלום אמר לו בזה"ל **הייליגער מגיד איהר פערברענט מיר מיט אייער קדושה** [מגיד הק' אתם שורפים אותי עם קדושתכם]. **החזרה** שמח בחבירו ובידידו הותיק והאריכו בנעימים בשיח סוד שרפי קודש.

וידיע לרוב דברי שבח יקר וגדולה **מהה"ק ר' מענדלי מרימינוב** על **המגיד הק'**, פעם אמר **הה"ק ר' מענדלי מרימינוב** בשלחנו הטהור בסעודת רעוא דרעוין ששמע כרוז בשמים שכל מי שהוא בדורו של **המגיד מקאזניץ** ולא יראה פני **המגיד**, לא יזכה לראות פני משיח צדקנו.

וכן קיים **הה"ק מרימינוב** בעצמו, נסע לשבות שבת קודש בצילא דמהימנותא קדישא בצל **המגיד הק'**, לאחר צאת השבת כשנפרד **מהמגיד** והלך לאכסנייתו, התחיל להצטער ולבכות בדמעות שלישי באמרו: **איך אפשר להפרד מרבי גדול כזה**, וליסע הביתה, ומלוי ואנ"ש הרגיעו אותו הפצירו בו ושכנעו אותו לחזור לביתו.

וכעין זה מסופר על **הה"ק מאפטא** שכאשר שמע פעם לימוד פרקי אבות אצל **המגיד הק'**, נתלהב כל כך מהלימוד שלא רצה לחזור לביתו, באמרו: **מוטב לי להיות תלמיד פה ואלמד יראת שמים** עד שהכריחו **המגיד** שישוב לביתו. **המגיד הק'** היה נוסע מפעם לפעם לאפטא לציון אביו ז"ל, **והרה"ק מאפטא** שמח בו ועל אף שהתאכסן אצל **הרה"ק מאפטא**, וכל אנשי העיר באו להתברך ועם קויטלאך **להמגיד**, היה **הה"ק מאפטא** שמח ורואה בעין יפה הנהירה הגדולה אל עמיתו ואהובו, ואף היה אומר בדרך צחות על אנשי עירו: **עכשיו אני אינני נחשב לכלום אצלכם**. והלך אתו עמו לביהמ"ד לתפלה, ופעם שאל **המגיד הק'** את **הרה"ק מאפטא**: אוהבי וריעי אמור נא לי, **מה זה שראיתי היום את אדם הראשון** שבא לביהמ"ד שלכם קודם התפלה, ומה אמר לכם, והשיב לו: **הנה אני כבר הייתי לבוש בטלית ותפילין ומוכן להתחיל הודו והוכרתי להמתין על כב' ועלה בדעתי לחשוב בזמן זה לתרץ את אדם הראשון מה שחטא, ובא ונתן לי תודה ותשואת חן עבור זה**.

הה"ק ר' אשר [הזקן] **מסטאלין** היה סמוך על שלחן **המגיד**, והמגיד בעת עמדו בתפלה היה מכה ראשו בכותל בחוזק רב מחמת גודל התלהבותו, והיה **הרה"ק רבי אשר** מגין בידי, ומחוזק החיכוך בצבץ דם מאצבעותיו. ומאז חיפו את הכותל בבד עבה כדי שהמגיד לא יתנוק כ"כ.

מרן מהר"ש מבעלזא אמר פעם בזה"ל: **ווער עס האט גיקאנט דעם רבי'ן רבי איציקל** [הוא החזרה מלובלין] **האט גיזעהן צו וואס א בשר ודם קען דער גרייכין, און דער וואס האט גיקענט דעם הייליגן מגיד פין קאזניץ דער האט גיזעהן ווי א יוד האט ליב דעם אייבערשטין, ער איז גיוועזן איין גבר הלש, און אז עס איז גיקומען צום דאווינין איז עהר גיוועהן שטארק ווי א לייב, מפני גודל אהבת השי"ת פאר גרויס ליבשאפט פלעג ער זאגין א פוליש ווערטל צו השי"ת, בזה"ל: מאי קאחאניק, [מי שהכיר את הרבי ר' איציקל [מלובלין] ראה לאיזו מדרגות יכול בשר ודם להעפיל, ומי שהכיר את המגיד הקדוש מקאזניץ יכול היה לראות איך שיהודי אוהב את השי"ת, הוא היה גדל ומכל מקום כשבא להתפלל התגבר כארי מפני גודל אהבתו ית"ש. מחמת גודל אהבתו אלו ית"ה היה אומר בלשון פולנית "אהובי"]. ומסופר: אשר בעת שסיפר **הרה"ק רבי שלום מבעלזא** דברים אלו, היה נתמלא אהבה להשי"ת, והיה בוער פניו כלפידי אש.**

הליכות חיים

מעשי הצדיקים

שמחת תורה על הים השחור

מתוך שיחת רביה"ק זי"ע על אודות נסיעת רבותה"ק זי"ע בשעת הנסיעה האחרונה של אאמו"ר זי"ע לארצינו הקדושה אשר כל נסיעתו לחו"ל היתה על מנת לחזור, ובכל אותה עת היתה דעתו לחזור, ולא חזר הנה מפני המלחמה, אלא כבר היינו על אם הדרך קודם המלחמה בשנת תרצ"ט, והגענו לארץ ישראל באסרו חג הסוכות שנת ת"ש, ובמשך חג הסוכות היינו על האניה, והיא היתה האניה האחרונה שיצאה מאירופה לארץ ישראל קודם המלחמה.

בשעת הנסיעה ראו דבר מפליא מאד, שהרי אנ"ש והמשפחה שבחו"ל ליווהו עד לאניה, וביקשו לשכור עבורו את המחלקה הראשונה, אבל הוא לא הסכים בשום אופן, וביקש לשהות במחלקה הרביעית, שאפילו מיטות לא היו שם והיו ישנים ע"ג קרשים, ובני המשפחה בכו לפניו ממש, למה נוסעים בשפלות כזאת, ונענה ואמר: מדוע אתם מבקשים לנסוע כמו פריצים? הרי מליוני יהודים יקנאו בנו?!

בשמחת תורה בשעת ההקפות עברה האניה את הים השחור, ואז מתנדנדת האניה מאד, ובשעה כזאת צריכים כולם לשכב על הגב, וכולם מקיאים, ובאותה שעה עשה אאמו"ר את ההקפות, ואנו נאחזנו על הקירות, והוא רקד עם הס"ת כרגיל, והמלחים היו עוברים בכל החדרים לראות אם הכל כראוי ולא התעלף אחד, ובתוך כך שמעו שירה זמרה, ובאו לראות זאת וקראו לרב החובל שהיה כמין מלך של האניה, וכשראה זאת ביקש למסור לו חדר מכובד סמוך אליו, אבל אאמו"ר סירב מטעם הנ"ל.

ברכת מזל טוב

לאנ"ש וידידינו היקרים כאו"א בשמו הטוב יבורך

שהשמחה במעונם

הגה"ח ר' יהושע מאיר אברהם שליט"א מרבני אנ"ש

ובנו הרה"ח ר' יצחק אברהם שליט"א

לשמחת אירוסי הנכדה/הבת תחי' למזל טוב

הרה"ח ר' אלעזר חנון שליט"א משב"ק רבנות"ק

ובנו הרה"ח ר' אשר זעליג חנון שליט"א

וחותנו הרה"ח ר' שמואל רוט שליט"א

ונכד/בנו / הרה"ח ר' אליעזר צבי חנון שליט"א

לשמחת הולדת הנינה/נכדה/הבת תחי' למזל טוב

הרה"ח ר' יעקב אהרן ישעיה פולק שליט"א

וחתנו הרה"צ ר' משה מנחם כהנא שליט"א

לשמחת הולדת הנכדה/הבת תחי' למזל טוב

מסופר בשם הרה"ק ה"אמרי חיים" מויוזניץ: שפעם הבחין הרה"ק מהר"ש מבעלזא באברך אחד שמתלהב באמצע התפלה במקום שאסור להפסיק והזדעק: "אוי באשפערע!". אחרי התפלה פנה הרה"ק מבעלזא אל האברך ושאל אותו: "מה זה שהפסקת באמצע התפלה?" התנצל לפניו אברך זה ואמר: הייתי פעם אצל המגיד מקאזניץ, וראיתי שגם הוא עשה כן.

גער בו הרה"ק מבעלזא ואמר לו: מה אתה מדמה עצמך אליו, דער קאזניצער מגיד איז געוועהן א מלאך אלקים, ער מעג, אבער אזא יונגער מאן ווי די, ווי קומסטו אויסצורעדען אינמיטן דאווינען [המגיד מקאזניץ היה מלאך אלקים, לו מותר, אבל אברך כמוך מאין לך היתר לדבר באמצע התפלה]. והסתובב מרן ממנו והחזיר פניו לצד הקיר. אך מיד פנה שוב פעם אל האברך ואמר בלהט: וואס האב איך געזאגט אז דער קאזניצער מגיד איז געוועהן א מלאך, דער קאזניצער מגיד איז געוועהן א שרף, אבער אזא יונגערמאן ווי די ווי קומסטו אויסצורעדען אינמיטן דאווינען [מה אמרת, מה אמרת, שהמגיד מקאזניץ היה מלאך, הוא היה שרף, אבל אברך כמוך מאין לך היתר לדבר באמצע התפלה]. ושב חזר ואמר בחרדת קודש: וואס האב איך געזאגט אז דער קאזניצער מגיד איז געוועהן א שרף, דער קאזניצער מגיד איז געוועהן פון די חיות הקודש, אבער אזא יונגערמאן ווי די ווי קומסטו אויס צורעדען דאווינען [מה אמרת, שהמגיד מקאזניץ היה שרף, המגיד מקאזניץ היה מחיות הקודש, וכו']. לאחר מכן שב ואמר בלהט קודש: וואס האב איך געזאגט אז דער קאזניצער מגיד איז געוועהן פון די חיות הקודש, דער קאזניצער מגיד איז געוועהן אזוי גרויס מה שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן יכול לשמוע, ער מעג, אבער דו, ווי קומסטו אויסצורעדען אינמיטן דאווינען [מה אמרת, שהמגיד מקאזניץ היה מחיות הקודש, המגיד מקאזניץ היה כ"כ גדול מה שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן יכול לשמוע, לו מותר, אבל אתה, מאין לך היתר לדבר באמצע התפלה].

כ"ק מרן מהר"א מבעלזא זי"ע סיפר לאחיו מהר"ם מבילגורייא זצ"ל שזקינו כ"ק מרן מהר"ש זי"ע התבטא פעם: כשהייתי אצל המגיד הק' זי"ע בקאזניץ, וראיתיו שוכב על מטתו, ראיתי שאינו לא מלאך ולא שרף "נאר א שטיק רצון הבורא ית"ש".

סיפר בנו של המגיד הק' הה"ק ר' משה אליקים בריעה זי"ע, פעם בליל שמחת"ת ערך המגיד הק' ההקפות בשמחה ובהתלהבות עצומה יותר מכל השנים, ואני לא הרהבתי עוז בנפשי לשאול את אדוני אבי הקדוש על כך, אך גיסי הגה"ק רבי אבי עזרא זליג אבד"ק גרעניץ [אביו של השרף ממאגליניצא] כן שאל אותו מה יום מיומייים? השיב המגיד הק': דע לך כי אבי ר' שבתי יושב בגן עדן בהיכל אחד עם התנא יוחאי, אביו של התנא אלוקי רשב"י והיום ביקש מאבי שיקחהו אל ההקפות שלי, ותמורת זאת הוא יקח את אבי בל"ג בעומר אל הילולא של בנו רשב"י במירון, והבטיחו. והשתא ששניהם היו כאן ערכתי ההקפות בשמחה יתירה.

יש בקבלה איזה לחש לעין הרע מהמגיד מקאזניץ להחזיק היד על הדפק ולומר: אויף ר' ישראל בן פערליס כוונה, דער קאזניצער מגיד האט אזוי געהייסן.

ביוהכ"פ האחרון לחלו שנת תקע"ה, כשהגיע המגיד הק' לפסוק ויאמר ה' סלחתי כדברך, החל להתרצות לפני קונו ואמר: רבש"ע גודל גבורתך מי יוכל למלל ולספר, והנה אחת שאלתי מאתך אותה אבקש, מה זאת כי עלי נקל הדבר לקחת עול בניך בני" עם חולשת גופי לייגע א"ע בעבודה ותפלה על עמך בניך היקרים, ולך ה' הגדולה והגבורה, וכי קשה עליך לומר השתי תיבות: "סלחתי כדברך"? ואולי תאמר כי מסיבת חסרון הצדיקים עלי תבל תמנע מזה, הלא יש לך ברימונו הרבי ר' מענדלי מפריסטיק השקול כנגד כל צדיקי הדור, ואם מפאת חסרון האורים ותומים תמאן באמירת שתי תיבות אלו, הלא יש לך בלובלין את הרבי רבי איציק'ל המאיר כאורים ותומים, ואם חסרים לך בעלי תשובה הנה אנכי בזנקותי עם חולשת גופי הנני מוכן לעשות תשובה בעד כל קהל ישראל, ונא אבקש ממך שתאמר סלחתי. כך חזר ושנה דברים אלו בהתרגשות רבה, לאחר מכן ישב על כסא קדשו בדביקות עצומה כשזיעה ניגרת ממצחו, ועיניו הקדושות זולגות דמעות, לאחר מכן התנשא כארי ובקול אדיר קרא: ויאמר ה' סלחתי כדברך. כששמע הה"ק מרוזין את הדברים נענה ואמר: אני מאמין באמונה שלימה שהמגיד שמע כביכול מפיו ית' סלחתי כדברך, ולולא זאת לא היה ממשיך בתפלתו. וגם הרבי מלובלין אשר ברוח קדשו ראה אז בליל יו"כ עבודתו של המגיד נענה ואמר: מי יתן כי יפנה היום ונתבשר בשורות טובות מקאזניץ, כי החולה השוכב על מטתו הרעיש כל העולמות.

בערב חג הסוכות י"ד תשרי שנת תקע"ה עלתה נשמתו בסערה השמימה ומנו"כ בקאזניץ. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל ונזכה לפתקא טבא לחיים טובים וארוכים ולשלום ושנה טובה ומבורכת.